

תת"ע 11253/03/19 - מדינת ישראל נגד שלום כהן

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 11253-03-19 מדינת ישראל נ' שלום כהן
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלום כהן

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח החלטתי אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם בתיק זה וזאת מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בו יוחסה לו עבירה בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - בתקנות) - שימוש בטלפון נייד בזמן נהיגת רכב שלא באמצעות דיבורית.

הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי בשום שלב לא נהג ברכבו עת אחז במכשיר טלפון נייד בידו.

מטעם המדינה העידו שני עדים על עדויותיהם ביססה המדינה את ראיותיה בפרשה זו.

ע.ת. 1 - רס"מ יוסי אביטן, ערך את הודעת תשלום הקנס (דוח מסוג ברירת משפט) לנאשם ומסמך זה הוגש מטעם המדינה וסומן כת/1.

למסמך זה נוסף מזכר נוסף אותו הכין העד וסומן על ידי כת/2.

מסמכים אלה הוגשו באמצעות העד במקום עדותו הראשית.

אין חולק כי המסמך ת/2 אינו קשור לעצם העבירה הנטענת כנגד הנאשם ולמעשה המדובר במסמך המתעד לכאורה את התנהגות הנאשם כלפי השוטרים לאחר שהעבירה שבוצעה לכאורה התרחשה והנאשם בחר לשום למקום האירוע.

אתייחס למסמך זה בהמשך הכרעת הדין, אך כבר עכשיו אקבע כי אין לו כל קשר לשאלת בירור האשמה בפרשה זו.

ככל שהדבר קשור למסמך 1/ת, הרי שבמסמך זה מתאר ע.ת 1 את הנאשם כמי שנוהג רכב ומחזיק בידו באותו הזמן מכשיר טלפון, אך למרות המתואר בבירור על ידי ע.ת 1 במסמך 1/ת, כך העיד ע.ת 1 בעדותו בחקירתו הנגדית בפני:

"אני יודע שאני רשמתי את הקנס אבל אני באמת לא זוכר את אני זה שראיתי את העבירה. אני משוכנע שכן הבחנתי בעבירה אבל עבר הרבה זמן ואני לא זוכר. בוודאות זה אני שרשמתי את הדוח" (עמוד 4 החל משורה 8)

יוצא כי כל תוכנו העובדתי של 1/ת מוטל בספק שכן ע.ת 1 מודה בחקירתו הנגדית שאין הוא זוכר האם היה זה הוא שראה את העבירה. העד מאשר כי הוא שרשם הדוח, אך אינו שולל מצב בו לא ראה בעצמו את התרחשות העבירה לנגד עיניו.

בהמשך דבריו אומר העד כי הוא משוכנע כי ראה את העבירה אך בשל חלוף הזמן אין הוא זוכר אם כך היה.

מאחר ועדותו הראשית של ע.ת 1 נשענת על המסמך 1/ת ומאחר ועד זה בעצמו אינו מאשר בוודאות כי ראה בעצמו את ביצוע העבירה, לא ניתן להישען על 1/ת כראייה המבססת את ביצוע העבירה על ידי הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

ביחס לעדותו של ע.ת 2 - רס"מ שמעון אטיאס -

על פניו המדובר בעדות ברורה הנתמכת במזכר ברור שרשם העד ולפי מזכרו נראה הנאשם כאשר הוא חולף משמאל לניידת במרכז ביג בבאר-שבע כאשר טלפון נייד צמוד לאוזנו הימנית עם ידו הימנית.

מאחר וע.ת 1 לא יכול היה לאשר כי ראה את העבירה בעצמו, המדובר בעדות יחידה מול עדות הנאשם בפרשה זו המכחיש בתוקף כי אחז במכשיר טלפון בזמן נהיגת רכבו.

מאחר והמדובר באירוע שלא תועד ויזואלית על ידי משטרת ישראל, ומאחר והמדובר במצב בו רכב חולף מול רכב בשעת ההבחנה לכאורה בביצוע העבירה, ברור כי לע.ת 2 היה זמן קצר מאד לצורך ההבחנה בעבירה אם אכן בוצעה כזו.

בנסיבות בהן זמן קצר מאד היה לשוטט לצורך הבחנה באירוע נתון, וכאשר המדובר בעדות יחידה (גם כאשר על פניו המדובר בעדות טובה וברורה) צריך בית המשפט לקבל מנגד אינדיקציה כלשהיא לאי אמירת אמת מצד הנאשם כדי שעדות זו תבסס את האישום כלפי הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

ידיד - בהחלט יהיו מקרים בהם תוכל המדינה לבסס הרשעה בהליך תעבורתי פלילי על עדות יחידה של שוטר:

ראה בעניין זה את דברי השופט קדמי בע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 25.5.94) (להלן: עניין מליקר):

"הדרישה ל"תוספת" ראייתית לעדות יחידה - לה טוען בא-כוח המערער - הפכה זה מכבר נחלתם של חריגים בלבד; וגם כאן המגמה הברורה היא למיתון ולהגמשה של הדרישה. נסיון החיים לימד שהסיכון הטמון בהרשעה על פי עדות יחידה אינו מצדיק מתן פטור מאחריות לנאשמים שעד אחד בלבד מעיד על אשמתם; ושניתן גם ניתן לסמוך בכגון דא על מנגנון הבקרה הפנימית של השופט הדין בענין, ואין הצדקה לקביעת מנגנוני הגנה פורמליים חיצוניים. המעבר מן המחסום הפורמלי שהיה גלום בדרישה של שני עדים לפחות להכרעה בנקודה השנויה במחלוקת, למערך הבקרה האישית של השופט אשר הוסמך להכריע על פי עדות יחידה, לא הקל עם השופט אלא, אדרבא, החמיר עמו; שמכאן ואילך, האחריות להכרעה מוטלת כל כולה עליו ועליו בלבד, ושוב לא יוכל להצביע על הדין האומר "על פי שנים עדים יקום דבר", שהדבר נופל על פי השופט".

אך לעולם כל מקרה ייבחן לגופו, ובכל מקרה ומקרה יבחן בית המשפט את עוצמת הראיות הספציפיות שבפניו.

בית המשפט העליון קבע בע"פ 10360/03 מכרם שדיד נגד מדינת ישראל, (פוסם במאגר נבו) בכל הקשור להרשעת אדם על סמך ראיית זיהוי יחידה את הדברים הבאים: מפעם לפעם עולה בפסיקתנו השאלה האם ראוי להרשיע אדם על סמך ראיית זיהוי יחידה, ואף עלתה ההצעה, כפי שעלתה אף באנגליה, להתנות הרשעה כזו בהימצאותו של "דבר מה" נוסף. הצעה זו נדחתה על-ידי בית משפט זה במספר הזדמנויות (ראו עניין שאבי, בפסקה 13 לפסק דינה של השופטת דורנר; ע"פ 848/76 ביאזי נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(3) 414, 408; ע"פ 339/80 עדיקה נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(4) 106, 110 (להלן: עניין עדיקה); עניין דמיאניוק, בעמ' 423-430). בעניין דמיאניוק הובאו מסקנותיו של דו"ח ועדת דבלין האנגלית (REPORT TO THE SECRETARY OF STATE FOR THE HOME DEPARTMENT OF THE DEPARTMENTAL COMMITTEE ON EVIDENCE OF IDENTIFICATION IN CRIMINAL CASES (LONDON, 1976)) שאחד מנימוקיה להמלצה שלא לדרוש תוספת ראייתית לעדות ראייה היתה כי ישנם מקרים בהם עדות ראייה יחידה מספיקה לצורך הרשעת הנאשם. כך למשל מובאת שם דוגמה של קורבן חטיפה ששהה זמן רב עם חוטפיו גלוי הפנים (עניין דמיאניוק, בעמ' 424-425). **מכל מקום נקבע כי על בית המשפט לנהוג בזהירות מירבית כאשר קיימת עדות יחידה בדבר זהותו של נאשם (ראו שם, בעמ' 429; עניין עדיקה, בעמ' 110).**

בע"פ 409/89, רוימי נגד מדינת ישראל, מד (3) 469 - פסק בית המשפט העליון -

"הספק הינו פונקציה של הערכת מכלול הראיות ושל בחינה, אם הוכחה התביעה את האשמה מעבר לספק סביר... בע"פ 528/76 יש ובית המשפט אינו מוכן להסיק מסקנה חד משמעית... מהנסיבות שהוכחו בפניו ואז עליו לזכות את הנאשם מחמת הספק ויש שהנסיבות יוצרות לדעתו תמונה שלמה כל כך עד שבהיעדר הסבר משכנע מצד הנאשם, מן הנמנע להגיע למסקנה אחרת זולת זו שאשמת הנאשם הוכחה"

בע"פ 7220/05 , האני נימר נגד מדינת ישראל, (פורסם במאגר נבו) קבע בית המשפט העליון לעניין קימו של ספק סביר: "ספק סביר מתקיים כאשר ניתן להסיק מהראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם שהסתברותה אינה אפסית אלא ממשית. גם כאשר גרסה מרשיעה נמצאת אמינה בעיני בית המשפט, על ביהמ"ש לשקלל בזהירות את משקלן של התמיהות הנותרות, ולבחון האם יש בהן כדי להעלות ספק סביר, או שמא הן מצויות בשוליו של האירוע העברייני, ואינן מטילות ספק בגרעין המהותי המפליל המצוי בתשתית הראייתית שניתן בה אמון."

ומן הכלל אל הפרט -

בפרשה זו אחז הנאשם למן הרגע הראשון בגרסה לפיה לא דיבר ולא אחז במכשיר טלפון נייד בשום שלב של נהיגתו ברכב.

הנאשם טען בפני השוטרים בשטח באופן מידי כי אין הם דוברי אמת וכי לא ביצע כל עבירה.

הנאשם כפר באישום שיוחס לו ובמהלך עדותו בפני ובמהלך חקירתו הנגדית טען בתוקף ועמד על גרסתו כי לא אחז בשום שלב בזמן נהיגה במכשיר סלולרי.

לא מצאתי בעדות הנאשם בפני או במהלך חקירתו הנגדית סימן מובהק לאי אמירת אמת, כפי שלא מצאתי סימן כזה בעדותו של ע.ת. 2 שהיא היחידה שרלוונטית לפרשה זו.

המדובר בסיטואציה בה משקל העדויות בפני של שני הצדדים שווה ולכן אין המדובר במצב בו הצליחה המדינה להוכיח את האישום מעבר לכל ספק סביר.

לו ע.ת. 1 היה מסכים בעדותו כי ראה אף הוא את העבירה מתבצעת לנגד עיניו ותיעד אותה מידית, או אז הייתה מקבלת עדותו של ע.ת. 2 חיזוק משמעותי אל מול עדות הנאשם.

אך בסיטואציה בה המדובר ברכב החולף על פני רכב אחר, עדות יחידה מול עדות אמינה על פניו של הנאשם, נוצר ספק סביר באשר לביצוע העבירה המיוחסת לנאשם.

טרם אחתום החלטה זו, אין אני יכול להימנע מלהתייחס לתוכן מזכרו של ע.ת. 1 בפרשה זו.

ע.ת. 1 , שוטר בישראל, מתאר את הנאשם כמי שחזר לאחר רישום הדוח למקום האירוע, החל לתעד את השוטרים במכשיר סלולרי, דיבר אליהם באלימות ואף העליב אותם.

ככל שאירוע כזה אכן התרחש כפי שמתאר ע.ת. 1 בעדותו, לחלוטין לא ברור לי מדוע לא עוכב הנאשם לחקירה באופן מידי לתחנת משטרה ומדוע לא הוגש כנגדו כתב אישום בגין עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור.

המדובר בעבירות פליליות לכאורה שביצע הנאשם (אם אכן התנהגותו הייתה כמתואר במסמך ת/2) והחלטת השוטרים שלא לעשות דבר כלפי הנאשם בעניין זה תמוהה בעיני ואינה מתיישבת עם הגיון פעילות של משטרה סבירה.

הנאשם לא הועמד לדין בגין עבירות נוספות שלכאורה ביצע לפי עדות השוטרים במקום, וזו החלטה של התביעה

מסיבותיה.

אין זה מתפקידו של בית המשפט בהליך מסוג זה להתערב בשיקול הדעת של הרשות המבצעת, ולכן אסתפק בפרשה זו בהצגת העובדות מהן רשאית הרשות המבצעת להפיק לקחים למקרים אחרים ככל שתמצא לנכון לעשות כך.

בית המשפט נדרש בפרשה זו להכריע בשאלה צרה אחת, והיא האם הוכח מעבר לכל ספק סביר כי בשעה שנהג הנאשם רכב הוא אחז בידו מכשיר טלפון סלולרי.

עובדה זו כאמור לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר על ידי המדינה ולכן אני מחליט לזכות את הנאשם בתיק זה וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, י' אלול תשע"ט, 10 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים